

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ἑκταχόσα ἠγδοήντα ἔξῃ,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἀναπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐἴσα φύλλο κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχωμε τεφτέρικα — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμὲ.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ὅγδῃ τοῦ Μαρτίου... βοήθα σύ, θεέ μου,
κι' ὁ Θεωράκης κάνει συμβούλια πολέμου.

Ποῦντος δέκα κι' ἑκατό,
κι' ἄς μετροῦμε τὸ στρατό.

Ἐν ἄρθρον σοβαρὸν
καὶ κάπως φλογερὸν.

Λατὼν ἢ Δίους ὅλη ἡ σὺν τύχη μᾶς ἀφίνει
κι' ἂς γίνωμε μονάχοι κομμάτια καὶ παρτσάδες,
καὶ ἂν ἡ γῆ μας σκόνη καὶ στάκτη ἀπομείνῃ,
οἱ φίλοι Εὐρωπαῖοι δὲν δίνουν δρᾶ παράδες.
Ἐπαινήθη τόσος πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρωσ
κι' αὐτὸν τὸν Καβαδῖαν ἀφίνουν κατὰ μέρος.

Καὶ τώρα, Θεωράκη, ἄς ἴδωμε τί θὰ κάνῃς...
Εἰς ἑμὲ σ' ἀφίνουν ἂν θὲς νὰ ξεθυμάνῃς,
ἂν σ' ἀποβίξουν Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ κι' Ἑγγλέζοι,
μὲ ἑλλὰς λόγους ἦτοι κανεῖς δὲν σὲ πιέζει.
Δὲν σε σκατίζει Ρούμπορντ, Μουὶ καὶ Κουρτοπάσης,
καὶ αὐτοὺς σ' ἀφίνουν τοὺς δρέμους τῆς θαλάσσης.

Καὶ τώρα, Θεωράκη, τί διέβολο θὰ κάνῃς;
καὶ ποῦ πᾶς, καὶ μένε, καὶ πάψε νὰ μᾶς σκάνῃς,
καὶ λυγρὸν τραγοῦδα νὰ σοῦ κρατῶ τὸ ἴσο,
καὶ ἔγχαλες τὴν πίστι μ' αὐτὸ τὸ μὲρ καὶ πίσω,
μὲ τὰς ἰσορροπίας μᾶς μπηχες 'στὸ ρουθοῦνι,
κι' ὁ πόλεμος τὸ γλέντι κατήντησε τοῦ Δούνη.

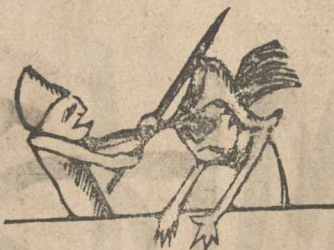
Αὐτὸ τὸ μὲρ καὶ πίσω ἄς πάρῃ πλέον τέλος,
κι' ἂν τὴν καὶ ποῦ ὄγῃκε ὁ πόλεμος 'στὴ μέση,
καὶ εἰς φαβορίταις νὰ βγάλῃ κι' ὁ Σεμτέλος,
καὶ ὁ Φασουλῆς γαλένια στρατάρχου νὰ φορέσῃ.
Κι' ἀπὸ τοῦ ὁ Σιγάλας τὰ πλῆθη προσεφώνει,
καὶ πῶς εἶν' ὡς τώρα τοῦλάχιστον τρεῖς χρόνοι.

Δὲν μᾶς κρατεῖ τὰ χέρια τῆς Δύσεως ὁ τρόμος,
τάκους, κύρ Θεωράκη; . . . τὰκούα νὰ μᾶς λές . . .
ἂν σοῦ βαστοῦν τὰ κότσα, εἰν' ἀνοικτὸς ὁ δρόμος,
ἄλλοιως συλλογισμένος μὴν κάθῃσαι καὶ κλαῖς.
Τὰ ψι ψι ψι ἐκεῖνα νὰ παύσουν ἐπὶ τέλους
καὶ τὰ συμβούλια σου μὲ τόσους Κολονέλους.

Γιὰ τὸ Θεὸ μὴ θέλῃς ἀκόμη νὰ μᾶς ρέψῃς,
ἄς λείψουν πᾶς τὰς τεῖα καὶ κάθε ἱλαρότης,
κι' εἰς ἑσὰ λές σὺ πρῶτος 'στ' ἀλήθεια νὰ πιστέψῃς,
ἂν θέλῃς νὰ πιστέψῃ κι' ὁ κάθε πατριώτης.
Εἶπέ μας μὲ δρᾶ λόγια, ἔμπορεῖς ἢ δὲν ἔμπορεῖς;
ἄλλῶς μὴ φωνάζῃς πῶς δὲν ὑποχωρεῖς.

Καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐνὸς τοῦ φέτι δὲν ἀστράψῃ
κι' αὐτὸ τὸ σοῦρτα φέρτα τῶν πρῶτων δὲν πᾶψῃ,
εἰς ὅ,τι κι' ἂν τοῦ λένε δὲν θὰ πολυπιστεύῃ,
μὲ τοὺς φοβερισμούς σου κι' αὐτὸς θὰ χωράτεῃ,
θὰ περπατῇ 'στὸν ἥλιο μὲ λυγιστὸ μπαστούνι
καὶ θὰ πιστεύῃ μόνο 'στὸν πόλεμο τοῦ Δούνη.

Ἄλλ' ἂν σὲ ὄγῃ ν' ἀρήσῃς τῆς πένας καὶ τὰ κτένη
κι' ἀλήθεια ξεσπαθώσῃς μὲ στήθος ἀνοικτό,
θὰ κόψῃ λίγαις τρίχας ἀπ' τὰ σπᾶ σου τὰ γένη,
γιὰ νὰ τῆς ἔχῃ μέσῃ 'στὸν κόρφο φυλακτό.
Ἐμπρός, κύρ Θεωράκη, καὶρὸ μὴν καρτερῇς,
μὲ δάκρυα προσπίπτει ἐμπρός σου κι' ὁ Σουρῆς.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Και τί καινόν εν αγορά;
Φ.—Ο πόλεμος θά γίνη,
γιατ' ή Εύρώπη, Περικλή, μονάχους μās αφίνει.
Π.—Ω! τί ανέλπιστα χαρά!..
Φ.—Βαβαί τής ευτυχίας!
Π.—Ας τελειώση ο αγών δια μονομαχίας.
Φ.—Ας τελειώση, Περικλή, ας γίνη όπως όπως,
και τέλος πάντων ας βρεθίη προς λύσιν ένας τρόπος,
διότι εκουράσθηκα σ'τον Θεωρή να τρέχω,
διότι εδωρέθηκα, διότι δεν άντέχω,
λιγγυιω, μαραινόμεναι, ασφυκτιω, σπαράζω,
κι' Η.Ι.Ι. Δαμά σαβαχθαρί νυχθημερόν φωνάζω.
Ίδού το έαρ, Περικλή, μετά των χειλιδόνων,
και ή αγία έορτή των εθνικών αγώνων.
Απρίλη; είναι γύρω μας, πετούν τα χειλιδόνια,
καπνοβολούν εις τα βουνά τα κλέφτικα μιλιόνια,
τα χαμομήλια κύτταξε τριγύρω πώς άσπρίζουν,
κι' ή παπαρούνα εις με'ντροπή' στοδς κάμπους κοκκινίζουν.
Π.—Κι' ο Δεληγγιάννης, Φασουλής;
Φ.—Δουλεζαίς με φούνταις πάλι,
πολεμικά Συμβούλια, τρεχάματα και ζάλη.
Π.—Μα τί να λένε, Φασουλής, και τί να κάνουν τάχα;
Φ.—Αυτό το ξέρει, Περικλή, ένας θεός μονάχα.
Κι' εγώ επήγα χθές προχθές να μάθω τί συμβαίνει,
μα βλέπω της ύποδοχής τη σάλα κλειδωμένη
τότε ταυτιά μου έδωλα 'στης κλειδαριάς την τρύπα
και ή πτωχή καρδιά μου λαχταριστά εκτύπα,
πλην τίποτα δεν ήκουσα εκ των διατρεχόντων,
παρά βοήν άνάμικτον κι' ως ένα είδος βρόντον.
Π.—Και τούτο το μυστήριον πώς τάχα εξηγείται;
Φ.—Εκεί ο Δείπνος, Περικλή, ο Μυστικός τελείται.
Εκεί πολλά αινίγματα, προβλήματα και γρίφοι,
εκεί μαντεία των Δελφών και Κολονέλων στίφη,
και των μαχών τα σχέδια εις τενεκέδων θήκας,
κι' έλπίδες και όνειρα δια μελλούσας νίκας.
Π.—Όποιος Δείπνος Μυστικός πραγματικώς τελείται!
Φ.—Πινέλληνες, μη στέκεσθε και πάντες γρηγορείτε,
ού γάρ την ώραν οΐδατε ακόμη και τον χρόνον,
καθ' έν πηδᾶ ο Θεωρής σ'την γήν των Μακεδόνων.
Π.—Τό ύψος σου, βρέ Φασουλής, έξω φρενών με κάνει.
Φ.—Ίδού! έν μέσση της νυκτός και ο Νυμφίος φθάνει,
μακρίνος δέ, Περικλή, έν ύψη γρηγορούντα,
και τρίς άλλομόνον εις σέ, άν σ' εύρη ραθυμόντα.
Π.—Ω άδελφέ μου Φασουλής, μη τόσο με τρομάζεις...
γιατί με βλέμμα βλοσυρόν άγρίως με κυττάξεις;
Φ.—Τρεις ήλικίας προσκαλούν και όχι δύο μόνον,
κι' αυτό το λέγω, Περικλή, με όλον μου τον πόνον,

γιατί εγώ υπάγομαι εις πάσαν ήλικίαν,
δοάκις τύχη πόλεμος μαζί με την Τουρκίαν.
Εγώ δέν είμαι, Περικλή, γραμμένος σέ τεινέρι,
οδὲ την ήλικίαν μου κανέναν Έλλην ξέρει,
άλλ' ούτε οδ' ο άδελφός και ούτ' εγώ ακόμη...
γιατ' με δέν έχουν πέρσει οι καθεστῶτες νόμοι.
Αν προσκληθῇ το είκοστόν, έμένα πρώτο πιάουν,
άν έλθῃ το τριακοστόν, έμένα συλλαμβάνουν.
Εγώ δέν έχω ούτ' άρχήν, δέν έχω ούτε τέλος,
μ' άρέσουν και τα δάκρυα, μ' άρέσει και ο γέλως,
ούτε παππας μ' εδάπτισε Χριστιανός ή Φράγκος,
εγώ είμ' ένας, Περικλή, σωστός ούραγκουτάγκος,
και άν δέν μ' άρεσε ποτέ καμμία εθνικότης,
μα της Έλλάδος αγαπῶ να λέγομαι δημότης,
γιατί εδῶ εις των Ρωμηών τα δοξαμένα μέρη
ήύρα και σέ τον Περικλή, τ'αγαπητό μου ταίρι,
και 'βρίσκει κι' άλλους βλάμηδες που μοιάζουν σάν κι' ^{έμένα,}

και ούτω πῶς μ' αὐτούς και σέ περνῶ χαριτωμένα.
Και άν οι πόλεμοι αὐτοί δέν εθγαίναν 'στη μέση
θα έφορούσα πάντοτε στραβά στραβά το φέρι
και θα 'περνούσα μαζί ζωή... ψυχή μου 'στα Πατήρα!..
άλλ' εμῶς δέν γιαντρεύεται του Θεωρου ή λύσσα.
Τρεις ήλικίας προσκαλούν σου επαναλαμβάνω,
δὲν ήλικίας δηλαδή και μία παραπάνω.

Π.—Ω άκουσμα σπαρτακτικόν!..
Φ.—Ε! Περικλέτο σήμ,

και δέν γλυτόνεις, άμοιρε, από τον Μαθαρίκα.
Και πάλι, αφιλότιμε, άρχίζει το κυνήγι,
τροχάδην με τα τέσσαρα και όπου φύγη φύγη.

Π.—Αμ' ο Δεσμὸς ο Έθνικὸς τί γίνεται αλήθεια;
Φ.—Πήγα προχθές 'στη σάλα του με φιλοσιμμένα στήθεα,

κι' άκουσα λόγους σοδραούς κι' ενθέρμους συζητήσεις
και προτροπας προς πόλεμον και τόσας διαχωσεις
άλλ' όταν ένας εξαφνα εφώναξε με τον
πῶς πρέπει πια ν' αφήσωμεν την δόξαν των προγόνων
και όλην την ρητορικην και τας πολυλογίας
κι' άμέσως ν' άγοράσωμεν δὲν τρεις όμολογίας
Δανείου Πατριωτικοῦ, μου ήλθε είδος ζάλη,
κι' επήρα το καπέλο μου και απ' εδῶ πᾶν κι' άλλα.

Π.—Δέν ξέρεις άλλο τίποτα;
Φ.—Σοῦ επαναλαμβάνω

πῶς προσκαλούνται δὲν σειραι και μία παραπάνω.

Π.—Ωστε λοιπόν ο πόλεμος 'στα οίγουρα θά γίνη.
Φ.—Μου φαίνεται...
Π.—Σοῦ φαίνεται;
Φ.—Ο κόσμος έτσι κρίνει.

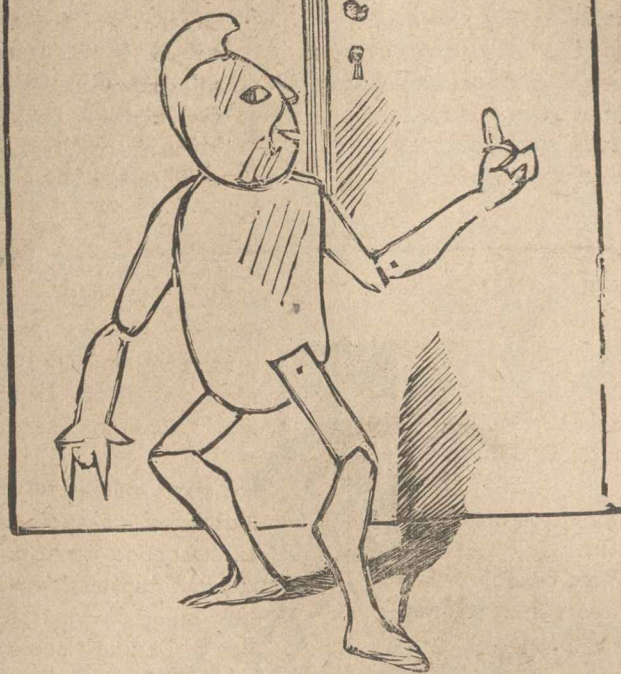
Π.—Περὶ πολέμου απαιτῶ τινὰς διασαφήσεις.
Φ.—Μη με σκοτίζεις, Περικλή, μ' αὐτὰς τὰς απαιτήσεις.

Π.—Τὸ απαιτῶ...
Φ.—Απαιτεῖτο...
Π.—Βρέ λέγε ή 'στης βρέχης.

Φ.—Βρέ άντε ξεφορτώσου με και δρέξι δέν έχω.

'Εάν θά γίνη, έγινε, και άν δέν γίνη πάλι,
σημαίνει πῶς δέν έγινε... νοιόθεις, κοινὸ κεφάλι;

Π.—Όσοι λοιπόν δὲν χάστουκιάς, μαζέτα σιχαμένη,
και τράβα 'στο Συμβούλιον να μάθης τί συμβαίνει.

Ο Θεωρής με στρατηγούς κρυφά συνεδριάζει,
απ' έξω δέ ο Φασουλής κτυπᾶ και τοῦ φωνάζει.

Το μάτι σου βλέπω έρημικῶς κλεισμένον
και προχθές με ήμα πολύ άπελπισμένον,
αὐτὸν ηγώ να έμῳ εν αὐτῷ,
και κάποτε 'ξω κι' άκούω και κυττῶ.
'Ακούε, Θεωρή, και βάλε με 'στη σάλα,
τα εἶνα σὲν και μάθω τα μεγάλα,

τη γνώμη μου ν' άκούσης, ν' άκούσω τη 'δική σου,
κι' έμε, ο στρατηλάτα, όλίγον ενθυμήσου.
Μ' αὐτοὺς τοὺς Κολονέλους της ώρας σου μη χάνης...
άνοιξε, Θεωρή, και τον κουφὸ μὴν κάνης.
Μ' άκόμη δέν μ' άνοίγεις με τόσας παρακλήσεις;...
Έραε λοιπόν σαμάρο και θα μετανοήσης.

Συμβούλιον πολεμικόν, παραπολὺ τρομακτικόν.

Κι' ο Θεωρής εφώναξε με μιὰ φωνή μεγάλη:
'Ελάτε σέ, έχετε στρατηγικὸ κεφάλι,
Ελάτε άρχιστῆγοι, ελάτε, Κολονέλοι,
κι' ο Θεωρής δέν έπαισε τον πόλεμο να θέλῃ.
Ζηρὸν τίποτα ν' μπορῇ ο πόλεμος να γίνη,
κι' ελάτε, ελάτε και διψῶ να ζήσω εν ειρήνῃ.»

Κι' ο στρατηγὸς 'μαζεύτηκαν κοντὰ 'στον Δεληγγιάννη,
και ελάσαν σχέδια στρατηγικὰ του κάνει
και ελάσαν το μακρὸ κι' ο άλλος το κοντὸ του
και με τα τόσα σχέδια σκοτίζουν το μεγάλο του.
Τότε τον κρίνει απ' εδῶ κι' ο άλλος τον αφίνει,
κι' αὐτὸς δέν ξέρει τί να 'πῇ και ξεροκαταπίνει.

Ελάτε, μαρκα! 'πλάκωσε μαύρη σάν καλιακουδά,
κι' ο στίλιν των Δυνάμεων άράζουν μες 'στη Σοῦδα.
Ελάτε το στόμα σας και πέτε μου για όλα..
και τότες νάναι ο στρατὸς και πόσα πυροβόλα;
Παρά μιὰ ὦρ' άρχήτερα μ' αὐτὸν να πολεμήσω;
και νὰ πῶ μ'πρὸς με σὰς, 'μπορὸν να πάω 'πίσω;

Κι' οι στρατηγοὶ του έμιλούν δλόρθοι 'στην άράδα,
κι' άκούει ο κύρ Θεωρής και πίνει μιὰ σουμάδα
δέν ας τα φουσάτα μας άμέτρητα τα βγάξῃ,
ο άλλος πάλι απ' εκεί πολὺ τα κατεβάξῃ,
άλλὰ μετρά κι' ή κοφτερή του Θεωρή γλώσσα:
τρὶς ένδεκα, τρὶς δώδεκα, τρὶς δεκαέντε τόσα.

Κι' ο Παππαμυχαλόπουλος 'στην κώχη ζαρωμένος
κυττάζει τον Πρωτοπούργῳ και το μοστάκι στρήφει,
και μόνος απ' τη θέα του μετρά συλλογισμένος
και 'βρίσκει πῶς τους έφυγαν δέν έξω πόσοι ψήφοι.
'Αλλὰ μετρά κι' ο Μισομπούλης με ύψος σοδαρό
της τρύπας όπου έχανε ως τώρα 'στο νερό.

Κι' ένφ μετρούν οι σύντροφοι μετά σπουδῆς μεγάλης,
άρχίζει μόνος να μετρά και ο Μαυρομυχαλός,
πόσοι 'γίνηκαν στρατηγοὶ και πόσοι Μαρεσάλοι,
— προεδιασθέντος σὺν αὐτοῖς και του Μαυρομυχαλή
ιδίᾳ γνώμῃ και βούλῃ και αυτοπροαιρέσει,
έξεσσι γάρ Ρωμηοῖς ποιειν εἰ αν αὐτοῖς άρέσῃ—

Κι' ὁ Κοντογούρης ὁ κομψός, ποῦ μοιάζει φιγουρίνι,
κι' ὁ Δούνης εἰς τοῦ Χρόνου τοῦ τὸ φύλλον τὸν συγκρίνει
μὲ τὸν Καβούρ, μὲ τὸν Βισμάρκ καὶ ἄλλους διπλωμάτας,
παρατηρεῖ ἐκατακτικὸς τοὺς περίξ στρατηλάτας,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους χωριστὰ μετρεῖ ἐν ἀναπαύσει
πόσαις δασκάλαις ἔκαμε καὶ πόσαις ἔχει παύση.

Μετροῦν οἱ ἀρχιστράτηγοι ὁλέρβοι 'στὴν ἀράδα,
κι' ἀκούει ὁ κύρ Θόδωρος καὶ πίνει μιὰ σουμάδα
κι' ἀπάνω εἰς τὸ μέτρημα καὶ μὲς 'στὴν τόση ζάλη
ἓνα πουλάκι μοναχὸ μὲ παρδαλὸ κεφάλι
'στοῦ Δεληγιάννη τραγουδεῖ τὸ πράσινο παντζούρι
« Τρία πουλάκια κάθονται 'στοῦ Δάκου τὸ ταμπόρι »

Εἶδα προχθὲς τὸν Θόδωρ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν νεῖρό μου
πῶς ἔτσι ἐξεκίνησε καὶ ἐπάγωσα ἐκ τρόμου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε σπυροῦται
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα χάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Προνοούντων» — νύκτα μὲρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — κατεστῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.